

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 112/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., t. č. vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 129/2007 a jeho uznesením z 22. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2011 doručená sťažnosť J. F., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 2 T 129/2007 a jeho uznesením z 22. decembra 2010 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti, ako aj z pripojeného napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd ním rozhodol podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku tak, že zmenil dôvody väzby sťažovateľa a rozšíril ich aj o dôvod uvedený v § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal na hlavnom pojednávaní konanom 22. decembra 2010 sťažnosť, ktorú následne aj písomne zdôvodnil a zaslal ju Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 69/10 zo 4. januára 2011 rozhodol o sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„dňa 27. 12. teda na 3. deň po vyzdvihnutí mojím advokátom z pošty podal alebo chcel podať môj advokát JUDr. R. H. sťažnosť proti uzneseniu 2 T 129/07-708 sťažnosť v zákonnej lehote avšak trestný spis sa už nachádzal na Kraj. súde v Prešove pretože sudca pravdepodobne tlačil termín skončenia lehoty väzby pri prečine kde je maximálna dĺžka lehoty 1 rok“*.

Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené vyslovil názor, že *„Krajský súd sa nemohol vysporiadať s rozhodnutiami pre ďalšie trvanie väzby, nakoľko ako sťažnostný senát podľa § 192 ods. 1 tr. poriadku mal preskúmať všetky výroky a konania, ktoré mali predchádzať konaniu.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom rozhodol, že *„bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na spravodlivé súdne konanie (právo na obhajobu) postupom Okr. súdu v Bardejove sp. zn. 2 T129/07 zo dňa 22. 12. 2010 a aby nariadil porušovateľovi práva moje okamžité prepustenie z väzby na slobodu, pretože už nie je možné obnoviť stav pred porušením základného práva alebo slobody!“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádza z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým boli zmenené dôvody väzby sťažovateľa, a to tak, že došlo k ich rozšíreniu aj o dôvod uvedený v § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku, sťažovateľ využil zákonnú možnosť a ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku podal proti nemu priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní sťažnosť (§ 83 ods. 1 Trestného poriadku). O jeho sťažnosti rozhodol krajský uznesením č. k. 1 Tos 69/10-724 tak, že ju zamietol.

Bolo teda v právomoci krajského súdu ako sťažnostného súdu poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľa. Právomoc krajského súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred zásahom do jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci preto vylučuje právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcej proti postupu okresného súdu a napadnutému uzneseniu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08, III. ÚS 386/09, IV. ÚS 471/2010).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V danom prípade sťažovateľ namietal porušenie svojho práva rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 2 T 129/2007 z 22. decembra 2010 a tiež postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na spravodlivé súdne konanie, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie [resp. čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010)].

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť bolo potrebné odmietnuť aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a preto bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011